Ч. 20. Второк 9 лютого (27 січня) 1909. Рік XIX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З німецкого парляменту. — Ще про Азева.

В пятницю вечером зібрала ся у Відни рада міністрів, аби нарадити ся над дальшим поведенєм. Замкненє сесиї протягне ся імовірно кілька місяцїв, однако переважує гадка, що рада державна збере ся знов за три, чотири тиждні. Гадають також, що в часї перерви прийде до утвореня парляментарного кабінету, але суть також політики, котрі кажуть, що буде утворений постійний урядничий кабінет.

Посли ріжних партий, а то: німецкі націонали, християньскі суспільники, социялісти, Чехи рішили видати до виборцїв візванє, в котрім представлять політичне положенє і пояснять причину свого поведеня в парляментї. Чехи рішили крім того висказати міністрови Жачкови довіре і жаданє, аби він дальше лишив ся в кабінетї. Korresp. Centrum доносить з ческих кругів, що відносини межи ческими послами і бар. Бінертом в наслідок опору Німцїв дуже заострили ся. Сатисфакциєю для Чехів буде лише уступленє дра Матаї. Та сама часопись доносить о роздорі в ческій аґрарній партиї на два табори, консервативний і радикальний. Радикальний бере верх з причини більшої популярности ческих радикалів. — Ческа католицко-народна партия висказала на послїднім своїм засїданю жаль з причини замкненя парляменту, особливо з причини неухваленя проекту закона о суспільнім обезпеченю і удержавненю зелїзниць. — Німецкі посли з Чехії явили ся у бар. Бінерта з представленим, що послїдні події викличуть імовірно демонстрациї в Празї і на провінциї, супротив чого Німцї просять правительство о охорону німецкого населеня. — Ческа народна рада видала разом з послами візванє до населеня взиваюче его задержати спокій.

Бар. Бінерт був в суботу на авдиенциї у Цїсаря, де здав справу з положеня і імовірно одержав вказівки на найблизший час. Зачувати, що вже в слїдуючім тиждни прийде до реконструкциї кабінету, але не звістно, чи кабінет буде чисто урядничий, чи також і визначні мужі з ріжних сторонництв будуть до него покликані.

„Neue fr. Presse" доносить з німецких кругів, що о скликаню ради державної до 3 — 4 тижднів нема бесїди, бо пристрасти і роз'яренє в так короткім часї не можуть успокоїти ся, а цїле замкненє сесиї не мало би в такім случаю значіня. В кругах християньско-суспільних кладуть вагу на то, аби палату скликати аж тоді, коли буде запорука спокійної працї. — „Die Zeit" в ранїшнім і пополудневім виданю подає, що ґубернатор банку австро-угорского др. Білиньский має стати міністром скарбу. Доносить також о покликаню до кабінету бувшого міністра зелїзниць др. Дершати. З християньско-суспільних кругів висувають яко кандидатів на міністрів др. Вайскірхнера, др. Патая і др. Фухса. Коли би Вайскірхнер одержав теку, то др. Ебенгох обняв би президентуру палати.

В німецкім парляментї раджено над буджетом уряду внутрішних справ. Забрав слово пос. Чарлїньский (Поляк) і відповідав на бесїду державного секретаря, котрий закинув Полякам, що ненавидять Німцїв. Давнїйше — говорив бесїдник — жили Поляки в згоді з Німцями, а відтак научили ся ненависти і бойкотованя від самих Німцїв. Короною ворожнечі обох народів був закон про оселенє. Всї посади в польских околицях обсаджено Німцями. Чи-ж можна дивувати ся, що Поляки орґанізують ся? Але ж Полякам робить ся закиди і задля того, що збогачують національне добро! Закидають Полякам, що хочуть відірвати ся від

---

14)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Глава сема.

Дороги щирої любови.

Гоп лишив був Марійцї Бартлї свої бінояклї, а коли Вальтер одного дня прийшов до неї, застав еї, як она крізь ті бінояклї придивляла ся охрестности та й дала ему також подивити ся. Єму сподобало ся, що они так добре показують, а она тоді розповіла ему, що ті бінокді уратували їй одного разу житє.

— Як то могло бути? — спитав він. — Марійка розповіла ему тоді, що Гоп тими біноклями видів на чверть години далеко як-раз в хвили, коли она топила ся і що він тоді на неосїдланім кони приїхав і виратував еї.

— Бог би его благословив! — відозвав ся на то Вальтер — він нашим найлїпшим приятелем. — Але прошу, будьте так добрі та позичте менї тих біноклїв.

— А вам на що? Я би вже тепер не відважила ся переходити через ріку по каміню. Вже не маю такої відваги як давнїйше.

— На що, не питайте, але позичте менї.

— Дуже радо, коли вам так забагло ся.

Дивна річ, як часто Марійка сходила ся тепер з Вальтером Клїффордом, скоро лиш виїзджала або виходила. Він тоді так само тому дивував ся як і тїшив ся, а она ще більше дивувала ся і спаленївши та спустивши віки, казала то ему, але не втїкала від него. Розуміє ся, що кожда така стріча була случайна, але й то не дасть ся заперечити, що она на то числила.

Тоді розмавляли о всїм можливім лиш не о тім, що наповняло їх серце; їх голос і їх погляди висказували то, що їх серце тепер відчувало.

Тота стріча молодої пари відбувала ся так часто, що перейшла була вже в навичку аж нараз якось перервала ся. До двора в Клїффорд Галь приїхала многозначна особа, красна Юлїя Клїффорд, богата спадкоємниця і своячка полковника. Она була великого росту і дуже повабна, мала темно сїрі очи, тоненькі брови, що сходили ся понад красно вигненим орлиним носиком, а еї повні виразу уста показували два рядки чудово красних біленьких зубів. Темне смагляве личко, котре обливала палка струя крови, доповняло еї красу.

Полковник Клїффорд приняв еї дуже радо, але що небавком по еї приїздї занедужав був сильно на ґїхт, поручив синови, щоби він займав ся нею і супроводжав еї на проїздках і проходах. Вальтер сповняв по можности волю батька, але паннї Юлїї небавком захотїло ся, щоби Вальтер день в день крутив ся коло неї. Єму то вже було остаточно надоїло і він зачинав вже нарікати на то, що так давно не видів ся з Марийкою, коли одного рана післанець приніс лист від неї:

Мій любий свояче! Будьте так добрі пришліть менї мої бінояклї. Я рада би знати, що там чувати в Клїффорд Галь. Здоровлю сердечно Марі Бартлї.

Вальтер відписав їй зараз, що принесе їй сам бінояклї і повідомить устно о тім, що чувати в Клїффорд Галь.

Він поїхав опісля на хутір, розповів Марійцї о приїздї Юлїї і що після волї батька мусить еї забавляти та додав, що то зачинає его вже нудити. Вальтер піддав їй при сїй нагоді гадку, щоби она на другий день около десятої години рано приїхала до церкви в Гаммонд і кінчила там свій рисунок церковної вежі, а він прийде там з панною Клїффорд і познакомить їх обі з собою.

Марійка згодила ся на то і на другий день була зовсїм занята своїм рисунком, коли над'їхали Вальтер і Юлїя.

— Моя своячка, Марі Бартлї — сказав Вальтер до своєї товаришки; чи представити вам еї?

— Розуміє ся! Що за миленьке личко у неї?

Вальтер представив обі дами одну другій: Юлїя похвалилиа рисунок Марійки, а Марійка попросила еї, щоби она дала ся відрисувати та й зараз кількома чертами нарисувала еї на папери. При тім спитав еї Вальтер, як їй подобає ся той модель.

— Дуже — сказала Марійка; — она таки досить хороша.

— Досить хороша!.. то признана красавиця.

держави, а они-ж тільки працюють для народа в законних межах і віддають цісареви, що єму належить ся. Кажуть Німці, що Поляки хочуть їх поглотити на всході, а між тим викупили вже майже всю більшу посілість у Поляків! І дивно, що канцлєр міг Полякам закинути шовінізм, а той закид сьвідчить найліпше, хто єсть тим шовіністом. (За се призиває президент бесідника до порядку). Домагаємо ся — говорив бесідник — лише того, щоби Полякам вільно було всюди говорити по польски. Для сего можемо покликати ся навіть на найвисший пруский трибунал, становище якого дало почин до язикового параґрафу. Сьмішно виглядає, коли говорить ся, що правительство стоїть на воєнній стопі супротив Поляків. І так говорить правительство великої, могучої держави, з великою армією і фльотою до заступників малого, придавленого народа? Сто літ володіє німецка держава польскими провінциями, а тепер боїть ся 4-міліонового народа?!

Централний социялістично-революцийний комітет подає ось такий опис вигляду Азева: кремезний, плечі каблуковаті, зріст понад пересічну міру, руки і ноги малі, шия коротка і груба, лице кругле і повне, жовтавої краски, череп в гору звужений, волосє темно-каштановате, густе, звичайно коротко стрижене. Чоло низке, брови темні, очи бронзові, слабо випуклі, одно ухо з виразкою, губи грубі, змислові, долішня щока трохи вистає, борода звичайно голена, вуси послідними часами коротко стрижені. — „Новое Время" приносить про революціоніста шпигуна ряд подробиць: „Високий, кремезний брунет, калмуцкого типу, спокійного лиця, з широким носом, трохи відстаючими ногами — так виглядає Азев, один з головних провідників боєвої орґанізациї центрального комітету социяльно-революцийної партиї і аґент тайної поліциї. Має около 38 літ. На перший погляд ока годі було пізнати в нім Жида і він сам старав ся укрити свою народність. Зодягав ся все елеґантно, часто бачили єго на фінляндскім двірци в білім тенісовім одіню. Любив забавити ся. До Парижа приїздив курием на кілька тиждні́в, де мешкала єго родина. Азева поважали і в Петербурзї і заграницею. Ніколи не кидав тісної звязи з революціоністами. Був чоловіком сильної волї, умів підбивати слухачів, говорив на нарадах поважно, а говорив все послідний. В рр. 1905, 1906 і 1907 брав Азев найживійшу участь у всїх найголовнийших революцийних подіях і давав указки революцийним комітетам, як і що слїд робити. Були на него ріжні підозріня, але доси все удавало ся єму їх усунути і комітети мусїли єго слухати. Зате ніколи не виступав на прилюдних зборах і мітінґах. Люди, що зносили ся з ним в Парижи, говорять, що він не визначував ся краснорічивостию. Він більше цінив діла як слова. Азев знав все, що діяло ся в революцийних комітетах і видавав поліциї всїх видвійших революціоністів, а навіть богатьох послів І. і ІІ. думи.

Новинки.

Львів, дня 8-го лютого 1909

— **П. Віцепрезидент кр. Ради шкільної** др. Дембовский відкрив в пятницю на львівскім університеті в товаристві краєвих інспекторів шкіл народних курс природничий для учителів доповняючих курсів рільничих. Проґрама того курсу, котрим править проф. університету др. Т. Цесельский і інспектор о. Ґлодзїньский, складає ся із серії викладів периодичних, рільничих і з рефератів в справах методично-дидактичних, розложених на протяг двох неділь. Курс той відкрив п. Віцепрезидент промовою, в котрій зазначив вагу і значінє того курсу для піднесеня уровеня шкіл народних. По тім відкритю відбув ся виклад проф. дра Й. Нусбавма на темат о біольоґічнім способі научуваня і другий в слїдуючій годинї проф. дра Цесельского з обсягу ботаніки.

— **Комісия іспитова** для учителів шкіл виділових у Львові в реченця січневім 1909 признала уздібнене слїдуючим кандидатам і кандидаткам: з предметів І ґрупи: Фр. Бржсекому з відзначенєм, Фр. Бурштинови, Авт. Худому з відзн., Дом. Чекаловскому з відзн., Л. Ґалачиньскому з відзн., І. Голубовичеви, Вол. Лещевскому, Дав. Сеґальови, Фр. Тираліковн, І. Ваґнерови, Мар. Арґасіньскій, Мар. Бобківній з відзн., М. Ділівній, О. Ґалачиньскій, З. Ґуттівній, Ол. Ільницкій з відзн., М. Яворскій з відзн., Л. Косовскій, Ст. Літиньскій, М. Лащевскій з відзн., М. Момотівній, Кр. Ольшевскій з відзн., Фр. Ровіньскій. М. Спіґельскій, Е. Семенецівній, В. Сквіржиньскій і Е. Урбаньскій

— **Тов. „Охоронка"** в Станиславові устроює на дохід захоронки дітий в суботу дня 13 с. м. в комнатах „тов. Кіліньского" в Станиславові (ул. Вірменьска ч. 16) вечерницї з танцями. Стрій для пань і панів візитовий. Вступ від особи 2 К, для пп. академиків 1 К. Добровільні жертви приймає ся з подякою. Початок о год. 8 вечером. З огляду, що се послїдні вечерницї сих мясниць, просить ся о численну участь — Виділ.

— **Чия дитина?** З окружного суду в Ряшеві наспіло письмо до львівскої поліциї з повідомленем, що у замешкалої в Прибишівцї під Ряшевом Катерини Лясотової знаходить ся на вихованю дівчинка з білявим волосєм, котру Лясотова перебуваючи в серпни м. р. в Баранівцї відобрала насильно Циганам підозріваючи, що они тоту дівчинку десь вкрали.

— **За мальверзациї на зелїзници** ставав перед судом в Станиславові б. асистент зелїзничий, Роман Калїґа, і 70-лїтний бляхар Гершко Шіфтер доставник зелїзничий. Акт обжалованя закидав першому з них, що в часї від липня 1907 до 15 серпня 1908 забрав з маґазину зелїзничого в мантійский спосіб всїляких материялів металевих на 5319 кор., а другому з обжалованих що намовив Калїту до тої мальверзациї. Калїта, котрий тепер знайшов собі посаду у якогось архітекта у Львові з платнею 120 К місячно, боронив ся тим, що до надужитя спонукала єго материяльна нужда і хороба дітий. Він послухав намови Шіфтера, котрий навіть купив єму пелерину, щоби тим лекше міг виносити під нею всїлякі крадені материяли. По бляху сам Шіфтер приходив. За то давав єму Шіффер по 2—3 корони, а останок стягав собі Шіфтер титулом проценту від позичених Калїтї гроший. — Шіфтер, котрий єсть від 40 лїт доставником зелїзничим, випирав ся всего, мимо того, що ревідент зелїзничий Яков Апперман зізнав яко сьвідок, що Шіфтер мав на зелїзници маґазин де складано крадені річи. Процес закінчив ся остаточно тим, що суд увільнив Калїту і Шіхтера від вини і кари, позаяк судиї присяжні заперечили питаня поставлені трибуналом що до закиданих обжалованим мантійских вчинків.

— **Засуджене фабриканта диямантів.** Фабрикант диямантів Лемоан, котрий свого часу наробив був в цїлім сьвітї величезної сензациї своїм винаходом фабрикованя штучних диямантів одержав тепер від париского суду патент на свій винахід: 10 лїт криміналу і заплачене 3000 франків грошевої кари. Лемоан казав, що єму удало ся при помочи електрики і диямантового порошку виробляти штучні диямантн, зовсїм такі самі як правдиві. Він з'умів так затуманити тим своїм винаходом директора копалень диямантів в полудневій

— Красавиця... тота?... Також щось! Така довга і чорна!

Відтак поїхали разом на хутір, де Марійка приняла їх дуже гостинно. Так підозріва їй Юлїя поцїлувала ся з нею при прощаню і запросила єї до Клїффорд Галь.

Марійка поїхала туди і застала Юлїю в товаристві якогось малого панка, котрий мало що говорив, бо був трохи гикавий і то утрудняло єму бесїду. Юлїя представила їй єго яко пана Персі Фіцроя.

— Деж ви мешкаєте, пане Персі? — спитала она відтак.

— „Під сі-і-і-рою бу-у-у рою ко-о-о-ровою".

— Господи, а деж то?

Вальтер пояснув їй, що єсть скромна гостинниця, до котрої однак заїзджають сюди і знатнїйші гості. Та й панна Бартлї мешкала там через три днї.

— Я га-а-а-даю, що бу-у-ду та-ам до овшеме-ешка ти — сказав Персі, глянувши з любовю на панну Юлїю.

Панна Клїффорд завела Марійку до своєї комнати і там спитала єї, як він їй сподобав ся. При тім додала, що він собі звичайний, але добрий і забавний чоловічок.

— Убирає ся дуже хорошо — відповіла Марійка обачно, але коли опісля в супроводі Вальтера вертала домів, стала говірливійша.

— Я не знала доси того, що якийсь мужчина може виглядати як сьвіже біле — сказала она. — Єго голова, єго лице, єго малі набороди, єго біла краватка, єго біла камизолька, вся єго одіж і він сам виглядають як би лише що випрані, накрохмалені і випрасовані. Мимо волї хотїлось менї шукати коробки, щоби єго сховати...

Нехай собі! але для мене з него велика поміч, бо всї мої обовязки переходять на него а я маю трохи свободи... Хиба ви не виділи, як Юлїї очи сьвітять ся, коли з ним говорить і який ніжний стає єї голос. Самі мусите признати, що любов щось дуже красного.

— Я не знаю... я ще на того рода красї не розумію ся — відповіла Марійка з великою повагою.

А то таки дійстно так було, як Вальтер говорив. З панною Клїффорд ходив тепер на проходи найчастїйше молодий Фіцрой а Вальтер рад був, що міг знову проживати щасливі хвилї з Марійкою.

Стара пістунка Марійки виміркувала зараз, як діло стоїть, але не писнула о тім анї слова. З тих висказів, які перед роками вирвали ся були Бартлїєви, здогадала ся она, що єї службодатель обрабував Вальтера Клїффорда, видаючи доньку Гопа за свою власну, але она набрала того погляду, що то обманьство буде знову найлїпше направлене, що гріх буде найлїпше спокутуваний, коли Марі і Вальтер поберуть ся. З тої причини она мовчала і ждала.

Та й служба в дворі підглянула, що діяло ся межи молодими людьми, та й говорила о тім між собою. Один, що нїчого не знав, то був полковник Клїффорд, котрий більшу часть дня пересиджував в своїй комнатї. Але одного дня, коли він о незвичайній порі зійшов до долїшних комнат, застав там Юлїю разом з Персїм, а коли она єму представила молодого мужчину, він мимо всеї чемности показав ся такий непривітний, що Персї небавком виніс ся.

Полковник післав зараз по сина і казав закликати єго до своєї комнати. Але Вальтер був тодї якраз у Марійки Бартлї і прийшов аж по якімсь часї.

— Хто то той малий гикавий панок, що залицяє ся до Юлїї? — спитав полковник.

— Якийсь Персі Фіцрой.

— Так, якийсь Фіцрой! А не знаєш того, що не треба легковажити собі нїякого суперника? Я не хотїв би того, щоби ти комусь зробив місце, лиш щоби ти сам виграв нагороду.

— Яку нагороду, ти дураку? Розумієш ся, що тоту красавичку, котра би тобі вернула обі тоті маєтности, в котрих ти ще малим заїдав бресквинї, яких ще й до нинї забути не можеш. ...Обі тоті маєтности виставлені тепер знов на продаж. Яку нагороду? Як би то о щось иншого розходило ся а не о жінку, яку я для тебе вишукав і тобі забезпечив; хиба що ти би здурів і сам єї позбавив ся.

По лици Вальтера видко було єго заклопотанє.

— Юлїя Клїффорд! — відозвав ся він. — Чейже не схочете, щоби я з нею женив ся?

— Не схочу?... Авжеж, що схочу і ще щось більше: таки тобі приказую! А може ти думаєш противити ся свому батькови, котрий тобі тільки простив і тепер, коли єго хороба підтяла, роздерти єму серце? Маєш на то моє слово: або Юлїя Клїффорд стане твоєю жінкою або ти не мій син!

(Дальше буде).

Африці Вернгера, що той дав єму півтора мільона франків на роблене дальших проб і основане фабрики. За то відступив він був Вернгерови свою тайну фабрикованя диямантів, котру запечетану в куверті зложив був в однім з льондоньских банків. Все то показало ся опісля обманьством. Лемоан опісля арештовано, але по якімсь часї випущено на волю під услівєм, що він в присутности знатоків зробить пробу фабрикованя диямантів. Лемоан не чекав, аж єго знов арештують, лиш втїк і щез без слїду, а суд засудив єго тепер заочно. Позиваючому Вернгерови признав суд 10.000 франків, а якомусь Фельденгаймерови, котрий дав був Лемоанови 62 590 франків — 1000 франків відшкодованя.

— **Посмертна згадка.** Нинї відбуває ся похорон бл. п. емеритованого професора Івана Вахнянина, одного з найвизначнїйших наших громадян, тож годить ся присьвятити єму подай кілька слів згадки на сїм місци. Бл. п. Іван Вахнянин, брат помершого Анатоля, родив ся дня 21. червня 1847 в Сїняві, кінчив науки ґімназияльні в Перемишли а університетскі студиї кінчив разом з братом у Відни, де був основателем тамошного академічного товариства „Січ“. Зложивши іспит, був заступником учителя в Бохнї і Ряшеві а одержавши відтак посаду учителя при ґімназиї в Стрию, служив там аж до часу єго спенсіонованя. Почавши від молодих лїт аж до кінця житя брав покійний живу участь в нашім громадскім і орґанізацийнім роботі. Був головою і душею „Стрийского Бояна“, під єго оком виростали в Стрию будови „Народного Дому“ і рускої бурси, брав участь в орґанізацийній роботі др. Олесницкого в стрийскім повітї а переселившись до Львова, був по смерти Анатоля директором „Висшого музичного Інститута“, доки аж тяжка недуга не звалила єго на ложе, з котрого більше не подвигнув ся. По покійнику остались вдовиця Лукія з Клосевичів і дїти Богдан і Оля, котрі були окрасою львівского і стрийского „Бояна“ та заслужили ся вже також немало около розвою сих товариств та рускої музики, а слїдом за ними йде і син Остап, студент прав. Наймолодша донечка Ірена єсть ученицею V. кл. школи видїлової. Отсих кілька слів прилучаємо і ми до загального жалю по стратї так визначного труженика на народній ниві, а то загальне сочувство нехай хоч о крихітку зменшить тяжке горе опочалеиій родинї Покійника. Вічна память Покійникови!

Наука, штука і лїтература.

— **Про кооперацию, її теорию і значінє для нас,** написав Сидір Кузик. (З нагоди першого просьвітно-економічного конґресу у Львові). Цїна 50 сот. Накладом Костя Паньковского 1909. З друкарнї Івана Айхельберґера і Сп. Львів, Ринок ч 10.

— **Ідеали, теория і прінціпи кооперациї.** Збірка статей Л. Бертрана, В. Поссе, В. Тотоміянца в перекладї А. Ільченка, з його додатком статї по Споживчу кооперацию в Галичинї, на Українї і Буковинї. Накладом К. Паньковского. Цїна 60 сот. З друкарнї наук. Тов-а ім. Шевченка у Львові.

Під повисшими заголовками вийшли дві дуже цїнні книжочки, котрі взаїмно доповняють ся і дають докладне поясненє того руху суспільного, який нинї ширить ся щораз більше і обнимає щораз більші круги суспільні, сполучаючи їх до спільної боротьби з тими невідрадними відносинами економічними, які у нас панують. Хто би хотїв з тим рухом познакомити ся і забрати ся енерґічно до народної роботи на поли економічнім, той знайде в тих книжочках докладне поясненє того. Перша з них творить ч. 10 Економічної Бібліотеки і обнимає 76 сторін. Автор єї каже в переднїм слові, що піднимає пробу на основі лїтератури про кооперацию представити теоретичний бік справи та подати, чого можемо від кооперативного руху надіяти ся. Що до теоретичного боку справи, то автор представив єго знаменито: коротко, ясно і так легко, що книжочка знаменито читає ся, а що до надій, то можемо лиш повторити за автором і сказати: дай Боже, щоби й найдальші закутки нашого краю покрили ся сїтию кооперативів. Особливо інтересні гадки висказує автор в роздїлї: „Значінє кооперациї для нас“, над котрими годить ся подумати. Хто би хотїв основнїйше познакомити ся з кооперативним рухом, знайде ще в сїй книжочцї на кінци обильне жерело лїтературне.

Не менше інтересною єсть і друга з наведених книжочок. Авторови удало ся гарно єї зложити та зробити єї ще цїкавійшою своєю передмовою і своїм хоч дуже коротеньким і недокладним додатком про Споживчу кооперацию в Галичинї, на Українї і Буковинї.

— **Verkehrskarte von Österreich - Ungarn,** G. Freitag-а на р. 1909 разом з балканьскими краями і стїнним календарем. Єсть то знаменита карта, на котрій виказані: всї лїнії зелїзничі нашої монархії а в ній, розуміє ся, також і Галичини; всї сполученя зелїзничі, почтові і корабельні; всї стациї зелїзничі і місця, де суть почти а віддалене одної стациї від другої єсть означене числами. Дальше суть визначені всї шляхи, котрі мають подвійну колію, а котрі лиш одну, або по котрих їздять поспішні поїзди а по котрих нї. Наконець суть зазначені також зелїзницї, котрі будують ся. Поодинокі дирекциї зелїзниць суть зазначені окремими красками. Крім того подає ся карта ще всїлякі інформациї що до руху особового і товарового на зелїзницях та інформациї про рух почтовий і телеґрафічний. Карта ся коштує всего лиш 2 кор. а натягнена на полотно або й з лїсочками до повішеня на стїнї 4 кор. Можна дістати в: Kartographische Anstalt G. Freitag & Berndt, Wien VII/I Schottenfeldgasse 62.

Телеґрами.

Берлин 8 лютого. Norddeutsche Allg. Ztg. пише о предложеню росийскім, що всї держави не виймаючи Німеччини і Австро Угорщини приняли єго симпатично. Коли Австро Угорщина і Німеччина не заняли зараз становища супротив него, то стало ся длятого, що хотїли полишити державам безпосередно інтересованим, а особливо Туреччинї час до висказаня своєї гадки. Коли Туреччина і Болгария годять ся на то предложенє, то Австрро-Угорщина і Німеччина не мають причини єму противити ся, о скілько інтереси на сходї через то не потерплять нїчого.

Сиракуза В Ното дало ся вчера вечером о год. пів до 10 почути досить сильне землетрясенє. Жителї повтїкали з хат і перебули кілька годин на дворі. Також і в Лентінї було сильне землетрясенє а люди пересидїли цїлу ніч на дворі.

Льондон 8 лютого. Анґлїйска королївска пара виїхала нинї передполуднем до Берлина.

Петербург 8 лютого. Більшостию 140 голосів против 119 ухвалила дума знести пропорціональну систему виборів до комісий парляментарних. Вислїдок тої ухвали ситуация в палатї заострила ся. Опозиция видячи ся загроженою усуненєм від участи в комісиях при рівночаснім обмеженю новим реґуляміном в дискусиї в повній палатї, буде змушена взяти ся до острих средств оборони. Предвиджують дуже бурливе засїданє.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{9}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·09 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недоцяда. (Телефона ч. 527).